

Kant mester a tengerről álmodik

*Torna felett repedt el a tenger központi boltozata;
csapdosta vad hullámain, zöldes rojtjait lebegtette
a felbők közül. Egy biedermeier pillanat.
A Dekkán-fennsíkon láttam ilyen összegubancolódott
szeleket, égtájakat, égöveket üvöltöni. Az egek
csatornáján kettős kötéssel biztosítva eresztették
a meghegesztett Bárkát. Spielberg és Vilnius között
kiszakadt a vitorlából egy vászongalamb a skandináv
fenyvesek irányába, majd hirtelen koordinátákat
váltott s belefűrődött a sztratoszférába. Többé sohasem
láttam gesztenyebarna szemét – jól emlékszem.*

*Gyakorta mondogatták: Königsberg partjaihoz
bilincselték a tengert. Sose láttam a martalóc apályt,
ahogy kitakarja a korbadt hajóroncsokat szemlére
délután három órakor. A tenger itt van a nyomomban,
utánam lobol, agancsos viharokat ringat tér és idő
állandó viszonylagosságában biztosan. A tenger
a szemedben kéklík, búgó kagylóbéjjak őrzik
ujjlenyomatát. A felbők közé folytatták a tengert:
függőlegesen hullámszik az északi sarkon, vagy talán
csak a bizonytalanság tükröződik vissza a jégről.*

*Olvad a Hold, vékony sarló, Amazónia fáiba beletörnének
fogai talán. Holnap ár lesz, vagy megsüllyednek a tektonikus
lemezek s beszívja a magma a tengert, csillapítani szomját.
Ősrobbanás lesz: amit nem láttam sose volt, csakhogy
álmban nagy víz lehettem, hömpölyögtem a partokat
űzve. Königsbergtól néhány lépés a kikötő – egy hajóra sem
emlékszem egész életemben. De a gesztenyebarna szemű
vászongalamb az én utamat járta, s a szemem volt maga
a tenger.*

Sztambul köveit

Sztambul köveit sodorja
a szél Héttoronnyá össze
ladikunk a partba harap
ülünk egymásra köszönve
én már azt hiszem hogy az a
fáklya Rodostó felől jelez
az ember a körben egy kör
s Kharónra néz ha letegez
vasporos vágtaíval a

tenger mormol s felém kiált
violaszín kupában kéri
számon
a jura-völgyek új borát
friss kikerics a parton
szírmok köröznek az égen
a vonat holnap Pest felé
indul
Kharón int a ladikot nézzem.

Moldvában járt a Kaszás

(Lérem, lérem utolérem!
Száz kutyával összetépem!)

Kert tetején lókoponyák
odvas szemén füst lobog át:
pata-zörgős lesz az éjjel...
csutakos vihart szór széjjel...
Mássz, pajtásom, gerendára!
Felkopott a Holdnak álla:
bölény bődít, ördög sarva
a felhőkbe fűzve-varrva!
Kasza üget, hódol a rét,
fák törzse bevérzett hétrét!
Köddel leszek összekötve:
száraz szalma ézes rögbe...
Ordas tépte kérget rágok,
csonttá fagynak a virágok

zúg a szél! Forró gyehenna
csapásain körmét húzza!
Szél sózza vagy megpörkölje!
Róka-szemű éj ne fődje!
Dördül bé s álkapcsa bömböl
tépett hús lóg gerincéből!
(A zúzmarát izzadt holtak
homlokán az ég kopogtat.)
Utána futnék, bár messze
jár már gyilkos kaszabegye:
Lérem, lérem utolérem!
Száz kutyával összetépem!
Mért nem szabad utolérnem?
Sárkánytövis ég szívében...